

123

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1956 r.

w sprawie polepszenia sytuacji materialnej rencistów.

Na podstawie:

art. 80 ust. 2 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116 i Nr 54, poz. 268),

art. 45 ust. 2 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admiralów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 181),

art. 37 ust. 2 dekretu z dnia 27 lipca 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 31, poz. 184),

art. 37 ust. 2 dekretu z dnia 9 listopada 1955 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 43, poz. 273),

zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rencistom, pobierającym na podstawie:

a) art. 80 ust. 1, art. 93 i 94 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116 i Nr 54, poz. 268) — renty, pensje lub zaopatrzenia emerytalne albo wyłącznie renty wypadkowe z tytułu utraty co najmniej 50% zdolności do zarobkowania,

b) art. 45 ust. 1 i art. 47 ust. 1 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admiralów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 181) — zaopatrzenia emerytalne,

c) art. 37 ust. 1 i art. 39 ust. 1 dekretu z dnia 27 lipca 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów organów bezpieczeństwa publicznego oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 31, poz. 184) — zaopatrzenia emerytalne,

d) art. 37 ust. 1 i art. 39 ust. 1 dekretu z dnia 9 listopada 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 43, poz. 273) — zaopatrzenia emerytalne —

przysługuje dodatek wyrównujący powyższe świadczenia rentowe (bez dodatków) z tytułu własnej pracy do wysokości 260 zł miesięcznie, a świadczenia dla wdów do wysokości 180 zł miesięcznie, jeżeli świadczenia dotychczas pobierane są niższe od powyższych kwot, a wymienieni renciści nie pracują i nie posiadają poza rentą innych źródeł dochodu.

2. Na grono zupełnych sierot spełniających warunki wymienione w ust. 1 przysługuje dodatek w wysokości różnicy

między kwotą 180 zł a kwotą renty sierocy na pierwszą sierotę albo kwotą wspólną, przysługującą na grono tych sierot.

3. Jeżeli rencista pobiera dwa lub więcej świadczeń rentowych, nie wyłączając rent zagranicznych, wypłaca się dodatek w wysokości różnicy między sumą tych świadczeń:

1) a kwotą 260 zł, gdy rencista pobiera świadczenia z tytułu własnej pracy,

2) a kwotą 180 zł, gdy rencista pobiera świadczenia wyłącznie z tytułu pracy żywiciela.

4. Jeżeli rencista pobiera oprócz świadczenia emerytalnego również świadczenia wypadkowe z powodu utraty co najmniej 65% zdolności do zarobkowania w związku z wypadkiem w zatrudnieniu lub chorobą zawodową, dodatek wypłaca się w wysokości różnicy między świadczeniem emerytalnym a kwotą 260 zł.

§ 2. 1. Zatrudnienie dorywcze lub w niepełnym wymiarze godzin nie stanowi przeszkody do otrzymania dodatku, jeżeli z tytułu tego zatrudnienia rencista otrzymuje wynagrodzenie poniżej 500 zł miesięcznie.

2. Za inne źródła dochodu poza rentą (§ 1 ust. 1) uważa się posiadanie:

1) przez rencistę lub współmałżonka gospodarstwa rolnego o obszarze co najmniej 2,5 ha,

2) przez rencistę lub współmałżonka przedsiębiorstwa przemysłowego, handlowego lub rzemieślniczego, bez względu na wysokość dochodu z tego przedsiębiorstwa,

3) przez rencistę dochodu z wszelkich innych źródeł w wysokości co najmniej 500 zł miesięcznie z wyłączeniem jednak kwot otrzymywanych z tytułu alimentacji.

§ 3. Wpłaty dodatków rencistom zamieszkałym za granicą dokonuje się (§ 1), jeżeli z krajem ich pobytu została zawarta umowa o wzajemności w zakresie ubezpieczeń społecznych. Wartość rent zagranicznych oraz innego dochodu za granicą ocenia się w złotych w takiej wysokości, w jakiej wypłacane są w Polsce renty zagraniczne.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom Pracy i Opieki Społecznej oraz Kolei.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

124

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1956 r.

w sprawie wynagrodzenia pracowników farmaceutycznych oraz wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434

z późniejszymi zmianami) oraz art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach (Dz. U. Nr 1, poz. 2) zarządza się, co następuje: